Р Е Ш Е Н И Е
№ 2901

гр. София, 30.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 11.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова
ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова
Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **1677** по описа за **2014** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба от Столична община срещу решение от 02.08.2013г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав по нахд № 14868/2012г. С решението е отменено наказателно постановление (НП) № 181316 от 02.08.2010 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на Б. Б. Х. е наложено административно наказание „глоба" в размер на 70,00 лв., на осн. чл. 36, ал. 6, т. 1 от Наредбата за превоз на пътници и условия за пътуване с масовия градски транспорт на територията на Столична община (НППУПМГТТСО) за нарушение на чл. 35, ал. 2, във вр. с чл. 12, т. 1 от същата наредба.

В касационната жалба се навежда довод за постановяване на обжалваното съдебно решение при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК).

Ответникът по касационната жалба – Б. Б. Х. оспорва жалбата.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неснователност на касационната жалба. Счита, че обжалваното съдебно решение трябва да бъде потвърдено.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1,

изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 21.07.2010 г. контрольори по редовността на пътниците в [фирма] са издали акт за установяване на административно нарушение срещу Б. Б. Х., пътувала в [населено място], в автобус № 102, на спирка [фирма], посока пазар[жк], без превозен документ. В АУАН е отразено, че Х. е нарушила разпоредбите на чл. 35, ал. 2 и чл. 39, ал.1 от Наредбата, като пътува без превозен документ и отказва да заплати билет за нередовен пътник. Въз основа на АУАН е издадено спорното НП от заместник кмета на Столична община, с което на Х., на основание чл. 36, ал. 6, т. 1 НППУПМГТТСО е наложена глоба в размер на 70,00 (седемдесет) лева за нарушение на чл. 35, ал. 2, във вр. с чл. 12, т. 1 НППУПМГТТСО.

След обсъждане на събраните по делото доказателства, въззивният съд е възприел, че към датата на постановяване на съдебното решение е налице изтекла абсолютната погасителна давност за административнонаказателното преследване и е отменил оспореното пред него наказателно постановление.

Касационната инстанция не споделя заключението на СРС. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК вр. с чл. 11 ЗАНН (в редакцията му към момента на извършване на нарушението – ДВ, бр. 153 от 23 декември 1998 г.) административно наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години. Предвид чл. 81, ал. 2 НК вр. с чл. 11 ЗАНН, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване, и то само спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 НК. Измененията на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, относно удължаване на давностния срок от 2 на 3 години, ще следва да се прилагат за административни нарушения, извършени след влизане в сила на изменението на закона. Касае се за материално-правна норма, която няма непосредствено действие и не се прилага за заверени правоотношения. В процесния случай нарушението е извършено на 21.07.2010, т.е след измененията в НК и към момента на постановяване на решението на въззивният съд абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване не е изтекла.

Съдът споделя крайните изводи за незаконосъобразност на наказателното постановление, но по други съображения.

Съгласно чл. 35, ал. 2 НППУПМГТТСО при констатиран от контролните органи по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ, пътникът заплаща билет за таксуване на нередовен пътник на стойност десет пъти по-висока от цената на билета за еднократно пътуване. При отказ на пътника да заплати билет за таксуване на нередовен пътник или билет за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител, за всяко от тези нарушения, от длъжностното лице по контрола на пътника се съставя акт за установяване на административно нарушение по реда на ЗАНН и се заставя от длъжностното лице да

слезе на първата спирка по маршрута на превозното средство (чл. 36, ал. 1 НППУПМГТТСО). Разпоредбата на чл. 36, ал. 6, т. 1 НППУПМГТТСО разписва, че глобата по наказателното постановление се определя в размер на 70,00 лв. за нарушенията, посочени в чл. 36, ал. 1 във връзка с чл. 35, ал. 2, ал. 4 и ал. 5 от посочената наредба.

На плоскостта на цитираните разпоредби, изводът който се налага е, че пътуването без редовен превозен документ не е достатъчно основание за налагане на глобата по чл. 36, ал. 6, т. 1 НППУПМГТТСО. За да бъде глобен пътникът, пътувал без редовен документ, необходимо е и той да откаже да заплати билет за таксуване на нередовен пътник или билет за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител.

При издаване на спорното НП административнонаказващият орган е приел, че Х. е нарушила виновно разпоредбите на чл. 35, ал. 2, във вр. с чл. 12, т. 1 НППУПМСГТСО, тъй като е пътувала без превозен документ. За описаното по този начин нарушение обаче не е предвидена административно-наказателна отговорност. Административно-наказващият орган не е посочил релевантното обстоятелство за ангажиране на отговорността по чл. 36, ал. 6, т. 1, във вр. с чл. 36, ал. 1 НППУПМСГТСО, а именно лицето да е отказало заплащането на билет за таксуване на нередовен пътник. Това от своя страна представлява нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй като НП не съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 АПК вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.08.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав по нахд № 14868/2012г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.